

TRAVEL FAMILI

VÍTEJTE NA LEFKÁDĚ

OBSAH

LEFKADA.....	3
HISTORIE LEFKADY	3
LEFKAS TOWN	7
PLÁŽE	8
ZAJÍMAVÁ MÍSTA.....	9
TRADICE A FESTIVALY.....	11
HOMÉROVA ZÁHADA - LEFKADA NEBO ITHAKA?	13
OKOLNÍ OSTROVY.....	13

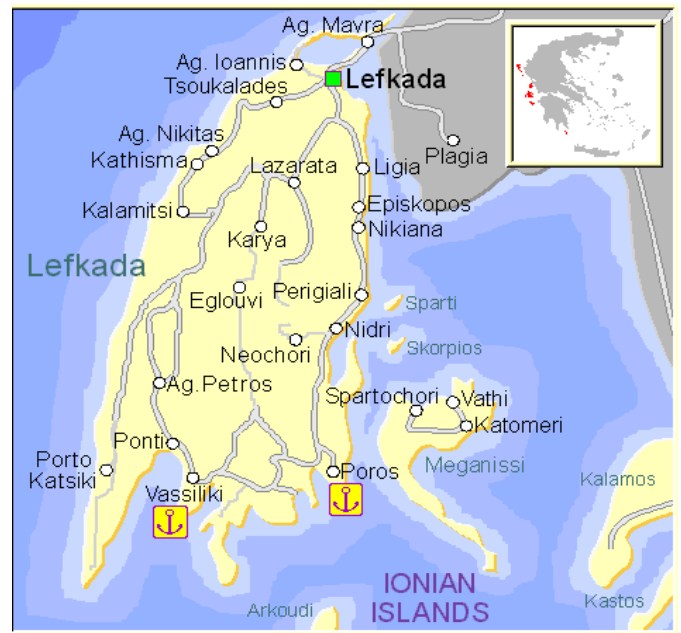

LEFKADA

Lefkada leží mezi ostrovy Korfu a Kefalonie, jen malý kousek od Akarnanské pevniny. Má rozlohu 305 km² a je to čtvrtý největší ostrov Jónské oblasti (Kefalonie, Korfu, Zakhyntos). Hlavní město Lefkada leží na severu ostrova v místě, kde je ostrov spojen s pevninou padacím mostem.

K Lefkadě se řadí ostrovy Megannisi, Kalamos, Kastos, Skorpidi, Sparti, Thileia, Kythros a soukromé ostrovy Madouri a Skorpios. Dohromady tvoří nejmenší a nejméně zalidněnou prefekturu v Řecku.

Lefkada je převážně hornatá (72 % ostrova tvoří hory), nejvyššími horami jsou Stavros 1.182 m, Ayios Ilias 1.040 m, Pyrgos 1.058 m a Mega Oros 1.012 m. Pohoří prudce klesá do moře a vytváří nádherná skalnatá pobřeží, malá údolí, z nichž největší je na jihu ve Vassiliki. Jediná rovina ostrova je kolem hlavního města Lefkady.

HISTORIE LEFKADY

Jméno „Leucas“ nebo „Lefkas“ je odvozeno od předávného jména „leucos“, což znamená bílý. Na nejjižnějším výběžku ostrova se nalézají bílé vápencové útesy, podle kterých dostal ostrov Lefkada své jméno. Tento mys se v současnosti nazývá Lefkatas či Dukato. Ve starověku byl znám jako Lefkas Petra nebo Lefkas Akra. Homér do této části ostrova dokonce situuje jeden z možných vchodů do Podsvětí. V antice stál na útesech Apollónův chrám a podle tradice zde rovněž ukončila svůj život skokem do mořských hlubin básnířka Sappó, poté co mladík Phaon neopětoval její lásku.

V počátcích lidského věku byla Lefkada a všechny ostatní Jónské ostrovy součástí přilehlé pevniny. V roce 1967, archeolog A. Sordinas vykopal v oblasti pásma od vesničky Tsoukalades (severní část ostrova) až po vesnici Evyiros (jižní část ostrova) pazourkové nástroje ze starší doby kamenné (8000 př.n.l.).

Archeolog Dörpfeld objevil pozůstatky z mladší doby kamenné (4000 př.n.l.) v jeskyni „Choirosplia“ poblíž vesnice Evyiros. Více důkazů o lidské přítomnosti v této době bylo nalezeno v jeskyni „Asvospilia“ poblíž Frini a v r. 1965 byla objevena neolitická sekera na ostrově Meganisi.

Blízký kontakt mezi obyvateli pobřeží Epiru a dnešní Itálie pokračoval také v rané době bronzové. Je možné, že to byla stejná skupina, která se pozdě-

ji ve střední době bronzové vyvinula v jedinečnou kulturu, jejíž stopy byly nalezeny poblíž Nidri. Je rovněž možné, že Lefkadané udržovali i pevné vztahy s mytickými Teleboany, jejichž centrum bylo na ostrově Taphos, což je dnešní Meganisi.

Dvě století po okupaci Jónských ostrovů se Teleboani, alespoň podle antických mýtů, posunuli více na jih a rozhodli se pokořit zlaté Mykény. V bitvě, která následovala, mykénský král ztratil sedm z osmi svých synů. Králův synovec Amphitryon si předsevzal, že krále pomstí: se svými spojenci Kefalem z Atiky, Panopeem z Facie a Eleiem z Argolidy pokořil a obsadil Jónské ostrovy a věnoval je Kefalovi a Eleiovi. Později Kefalus počal Arkeisia a ten počal Laerta, který je pokládán za otce Homérova Odyssea.

Kefalus tedy vystřídal nadvládu Teleboanů. V jednom mýtu se říká, že Laertes, jeden z velkých vůdců Kefalónců si podrobil Nerikus na pobřeží Epiru. Nerikus je dodnes spojován právě s Lefkadou. Přesto základní mýtickou osobností Kefalónců zůstává Odysseus. Laertes dal Odyssea za muže Pénélopé. Jejímu otci Ikarovi věnoval jako dar právě ostrov Lefkadu.

Archeologické vykopávky v okolí Nidri vynesly na světlo stopy svědčící o osídlení z rané doby bronzové (2000 př.n.l.). Odkryty byly hroby a základy kruhových staveb.

STAROVĚK

V období, které následovalo po pádu mykénské civilizace, se obyvatelé této části Řecka začali sdružovat kolem ostrova Karnos (moderní Kalamos). Tento ostrov dal i jméno celému novému národu: Akarňané. Jejich sféra vlivu zabírala rovněž Lefkadu, jejíž obyvatelé byli známí jako „Epileukádijci“.

Do 7. stol. př.n.l. měla Lefkada důležité město, a to Nericus, který ležel lehce na jih od nynějšího hlavního města poblíž vesnice Kallithea. Obvod městských zdí byl více než 2500 kroků. Délka těchto zdí je dokladem toho, že v té době to bylo jedno z největších antických měst vůbec.

V sedmém století Korint, největší tehdejší mocnost v západních mořích, uchvátil Lefkadu Akarňanům. Zřejmě to byli právě Korintané, kteří založili hlavní město Lefkas. Lefkada hrála velkou roli jako spojnice mezi řeckými ostrovy, Sicílií a Jaderským mořem. Aby jejich případná obrana byla ještě efektivnější, Korintané vykopali nebo možná pouze rozšířili kanál mezi ostrovem a pevninou. Postavili také spojující most, který podle historiků měřil 500 kroků a široký byl 125 kroků. V této době měla Lefkada přes 20 000 obyvatel, což jasně mluví o tehdejší prosperitě.

Na protějším břehu Korintané vystavěli usedlost Sollion. To však nebylo samostatným městem, ale spadalo pod správu ostrova. Během následujících století zůstala Lefkada državou Korintu, ale ostrov získal velkou samostatnost díky přátelským stykům se svým „mateřským městem“.

Lefkada se rovněž zúčastnila bitvy u Salamíny proti Peršanům r. 480 př.n.l., kam vyslala tři válečné lodě.

V roce 431 př.n.l., když vypukla Peloponéská válka, byl řecký svět rozdělen na dvě poloviny podle toho, ke kterému městskému státu se kdo přidal. Korint se spojil se Spartou a byl následován i Lefkadou.

Lefkada vyslala lodě, aby se spojily s Korintskou flotilou. Ta vyšla jako vítěz z bitvy proti Athéňanům. Zde přišla Lefkada o jednu svou loď. Syn Formia, tehdejšího poraženého athénské admirála, se Lefkadánům pomstil tím, že v roce 428 př.n.l. ostrov vyplenil.

Ačkoliv ostrov stál v Peloponéské válce na vítězné straně, na konci války se Lefkada nacházela v dezátním stavu.

V r. 337 př.n.l. byl zvolen císařem a generálem celého řeckého světa Filip Makedonský. Po jeho zavraždění se vlády ujal Alexandr Veliký, který sjednotil řecká města (včetně Lefkady) proti Persii.

Když Alexandr roku 323 př.n.l. zemřel, Lefkada se odtrhla a spojila se s Athénami. I když následovníci Alexandra ostrov okupovali, v roce 312 př.n.l. se Lefkadané vzbouřili a vyhlásili nezávislost.

ŘÍMSKÉ OBDOBÍ

Do konce 3. stol. př.n.l. zde byly dva zásadní faktory, které ovlivnily historii Lefkady. Za prvé závislost na Korintu, díky němuž se ostrov zúčastnil všech konfliktů, které Korint vedl. A za druhé se Lefkadané pokoušeli čelit tlakům, které na ně vedli sousedící Akarňané. Jejich cílem bylo zavést společný stát pod společnou federací.

Jejich snahy dosáhly ve 3. stol. př.n.l. úspěchu: Lefkada se stala členem Akarňanské federace. Ale v dal-

ším století díky rostoucí moci Říma, viděli Lefkadane v jednotě pevniny a ostrova nebezpečnou hrozbu a rozhodli se Lefkadu opět „osamostatnit“.

Kolem roku 230 př.n.l. začala válka mezi Římem a Makedonií. Akarňané se tehdy přidali na stranu poražených Makedonců. Titus Quintus Flaminius, velitel římských jednotek, se rozhodl, že odvěta za zradu bude obležení celého ostrova. Tato událost byla jedna z nejdůležitějších v celé historii Lefkady. Ostrované se ukázali jako hrdinové a dlouho odolávali římským útokům až do té doby, než je zradili italští uprchlíci, kteří žili na ostrově. Boj byl velmi brutální a Římané zničili v závěru celé hlavní město.

Máme velmi málo informací o důsledcích římské nadvlády nad ostrovem, ale máme mnoho důkazů o budování infrastruktury. Šlo především o pevnosti, silnice a hradby. Po bitvě u Aktia roku 31 př.n.l. bylo však založeno nové správní centrum Nikopolis, které bylo vystavěno na pevnině. To mělo za následek velkou migraci obyvatelstva z ostrova na pevninu.

Shrneme-li starověkou historii Lefkady, lze konstatovat, že byl vytvořen celek, který sloužil jako základ pro budoucí prosperitu ostrova.

BYZANTSKÉ OBDOBÍ

O Byzantském období je známo o něco více než o Římském. V 5. stol. byla Lefkada obsazena Huny a Vandaly a uprostřed 6. stol. dvě mohutná zemětřesení měla na celý ostrov zhoubný efekt. Po 6. stol. byla Lefkada začleněna do byzantské správní oblasti Jónského moře.

Od roku 1204, Konstantinopole, hlavní město Byzantské říše, bylo vystaveno náporům křížáckých výprav. Křížáci začali tažení kvůli osvobození Svaté země, ale hlavním důvodem byly veškeré zisky, které z války plynou. Byzantská říše upadala a konečně roku 1453 se rozpadla. Pro Řecko měly křížácké výpravy především předzvěst budoucí roztržitosti a krátkých nadvlád různých cizích panovníků. V tomto období byla Lefkada v područí despoty z Epiru.

Vítězní Frankové si rozdělili Řecko mezi sebe. Jedna čtvrtina Konstantinopole a tři osminy Říše včetně Jónských ostrovů připadlo Benátčanům. Ale poněvadž nebyl Benátský stát schopen sám celé získané území řídit, rozhodl se, že území věnuje spřáteleným státům či benátským jednotlivcům za podmínky, že zachovají suverenitu nad daným územím Benátskám.

V roce 1293 Niceforus Angelos I., despota Komnenského linie, provdal svou dceru za Giovanna Orsiniho a dal jí ostrov Lefkadu věnem. Orsini byl syn Roberta Orsiniho, vládce Kefallonie a Zakyntu. V této době

bylo v rozkvětu pirátství, a proto nový vládce Lefkady požádal o povolení ke stavbě pevnosti, které dostal. Tato pevnost byla základem pro nynější pevnost Santa Maura. O několik let později Giovanni Orsini nahradil svého otce a stal se tak vládcem Lefkady, Zakyntu a Kefallonie.

Během 14. stol. byl ostrov předmětem časté koupě a prodeje, což hluboce destabilizovalo celou společnost hlavně díky nehorázným daním.

Dynastie De Tocci zavedla určitou stabilitu, ale nové nebezpečí se objevilo na konci 15. stol. v podobě Turků. Turci se po obsazení Konstantinopole pomalu začali rozprostírat i po zbytku Řecka.

TURCI A BENÁTČANÉ

Jediný západní stát, který byl schopen a měl zájem na odporu vůči Turkům, byla Benátská republika. 16. a 17. stol. se proto neslo v duchu válek mezi těmito dvěma stranami.

V r. 1479 obsadil Geduk Ahmet Pasha s flotilou 29 tureckých válečných lodí bez výraznějšího odporu Lefkadu. Pasha většinu tamního obyvatelstva uvěznil a posléze prodal na bazarech ve Smyrně a Konstantinopoli jako otroky, zatímco jeho vojáci plundrovali celý ostrov.

Situace se změnila v r. 1502, kdy bleskový a překvapující útok Benátčanů připravil Turky o výhodné strategické umístění ostrova. Turci však získali ostrov zpět v r. 1503. Jejich nadvláda nad ostrovem tak trvala dalších 180 let.

Máme velmi málo informací o dění na ostrově během této doby. Toto období však bylo rájem pro piráty, kteří se soustředili právě na Lefkadě a to v pevnosti Santa Maura.

Kromě postavení aquaduktu Agia Marina se nedají Turkům připisovat žádné velké zásluhy v budování infrastruktury. Turecká nadvláda měla spíše negativní důsledky. Vysoké daně a nucené práce byly běžným koloritem této doby.

BENÁTSKÁ VLÁDA

Roku 1684 Benátčané znovu zaútočili na ostrov, tentokrát s úspěchem. Velitelem byl Francesco Morosini, jeden z předních benátských vojevůdců. Po 16ti dnech obléhání se Turci vzdali a odešli na pevninu. Lefkada byla pod vládou Benátčanů od r. 1684 do r. 1797 s krátkou přestávkou v r. 1715, kdy Turci znovu dobyli ostrov. Benátská nadvláda byla a je dodnes jedním z nejdůležitějších a nejsvětějších období historie Lefkady. Byla zavedena ústava a dokonce částečná samospráva.

V r. 1699 došlo k přílivu kolonizátorů z Kréty a o pár let později přišla vlna uprchlíků z Turky obsazené pevniny. To nejdůležitější k čemuž během benátské nadvlády došlo, bylo, že ostrované mohli žít relativně v klidu a míru. Pirátské nájezdy byly rovněž zastaveny a taktéž i příliv přistěhovalců.

Lefkada zůstala v rukou Benátčanů po zbytek 18. stol. Kulturní život byl vcelku chudý, což dokládá absence básníků, spisovatelů a lidového umění.

V této době byla snad poprvé Lefkada efektivně řízena. Zřízen byl soud a nemocnice. Tyto dvě instituce tvořily základ tehdejší inteligence.

FRANCOUZI, RUSOVÉ A BRITOVÉ

Ke konci 18. stol. byla moc Benátek na ústupu. Svě državy v Jónském moři začaly ztrácet jednu po druhé. Evropské mocnosti nechtěly samozřejmě nechat tyto ostrovy napospas Turkům. Protože Lefkada leží na velice strategickém místě, měnila v letech 1797 - 1810 svého majitele celkem pětkrát. Tyto časté obměny panovníků měly samozřejmě katastrofální efekt na ekonomiku a společnost celého ostrova. Ale na druhé straně cíle Velké francouzské revoluce se v této době také zapsaly do duší ostrovanů, což vyústilo v položení základů pro vzdělávací systém celého ostrova.

Francouzské okupační síly držely Lefkadu v područí pouze dva roky (1797 - 1798), během nichž vládnul ostrovu sbor o 24 členech. Poté byl ostrov v rukou Rusů, jejichž hlavním cílem bylo zatlačit Turky více na východ a zároveň si rozšířit svou sféru vlivu. Toto období bylo spíše krokem zpět, na rozdíl od liberálního vedení Francouzů. Od r. 1800 do r. 1808, byl ostrov pod ruskou ochranou a tvořil část „Sedmi ostrovních států“. Ústava byla podepsána v Konstantinopoli.

Během vojenských operací v letech 1809 - 1815 přešly všechny jónské ostrovy pod britskou správu. Lefkada byla okupována r. 1810 a stala se součástí Spojených států Jónských ostrovů. Ale nadvláda Britů a nepřátelské postoje vůči Řecké válce za samostatnost, která vypukla r. 1821, způsobila počátek nepřátelských projevů směřovaných proti utiskovatelům. Na druhé straně obyvatelé žili v míru a v pokoji, který nezažili v takové míře po několik staletí. Britové rovněž dali postavit mnoho mostů, silnic a aquaduktů.

V průběhu Britského protektorátu neměli obyvatelé možnost volit své zástupce, což ještě více stupňovalo nenávisť vůči Angličanům.

OSVOBOZENÍ

Když r. 1821 vypukla válka o nezávislost proti Turkům, Britové se v žádném případě nechtěli v celé

věci angažovat, natožpak pomáhat řeckým rebelům. Konečně, veškerá pomoc ze strany Jónských ostrovů byla britskou stranou přísně trestána.

Lefkada přispěla k boji o nezávislost hlavně finančně a materiálně. Stovky vycvičených ostrovanů se zúčastnili válečných operací, které se zčásti odehrály i na Lefkadě.

Když pevninské Řecko získalo samostatnost, obyvatelé Jónských ostrovů zesílili v odporu proti britským utiskovatelům. Ale Britové byli neústupní. Když r. 1858 Gladstone navštívil Jónské ostrovy, ostře prohlásil, že připojení těchto ostrovů k Řecku by byl akt proti evropské bezpečnosti.

Později, když Oto I. z rodu Wittelsbachů, první řecký král, byl sesazen, celé Řecko se rázem ocitlo pod silným vlivem Britů. Znovu se oživily patriotické tendence, a to především mezi mladou generací. Výsledkem bylo začlenění Jónských ostrovů v r. 1864 do řeckého království.

Na začátku 20. stol. byl ostrov Lefkada jedním z hlavních středisek, která usilovala o osvobození severní části nynějšího Řecka z tureckého područí. Toto období bylo následováno etapou, kdy Řecko včetně Lefkady bylo rozděleno na dva soupeřící tábory. První tábor - stoupenci krále Konstantina II. - byli proti vstupu Řecka do 1. světové války a naproti tomu příznivci ministerského předsedy Eleftheria Venizelose, kteří byli pro vyhlášení války a přidání se k Dohodě (Francie a Velká Británie). V r. 1919 se Řecko rozhodlo „osvobodit“ své občany v Malé Asii, rovněž Smyrna byla okupována řeckou armádou. To byl začátek řeckého snu, který se však záhy proměnil v nejčernější noční můru. Roku 1922 byli Řekové nuceni ustoupit z Malé Asie. To s sebou přineslo kolem 5000 uprchlíků (mezi stovkami tisíc dalších), kteří byli nouzově ubytováni na dvoře v Santa Mauře.

Politická nestabilita a občanské nepokoje trvaly až do začátku 2. světové války. Po r. 1960 se Lefkada začala postupně regenerovat z těžkých časů. Turistika se začala rozvíjet až po roce 1978 a nyní tvoří největší část finančních přínosů.

LEFKAS TOWN

HLAVNÍ MĚSTO OSTROVA

Město se začalo rozrůstat po zemětřesení v r. 1948 a zejména po posledním zemětřesení v r. 1971. Podle současných údajů má Lefkas Town okolo 9000 stálých obyvatel.

Zajímavé stavby v hlavním městě jsou kostely převážně ze 17. a 18. století, o kterých se zmíníme podrobněji.

Pokud se blížíme k Lefkas Town směrem od Vonitsy, na pravé straně vidíme ruiny kaple St. Nicholas. Toto místo je spojeno s básníkem Angelem Sikelianem, který zde trávil mnoho času při tvorbě svých děl. O kousek dál po příkré cestě nalevo se dostaneme ke kapli St. John postavené ve skále, kde donedávna žil poustevník.

Ještě na pevnině můžeme pozorovat pevnost Griva. Jiný název pro tuto pevnost je „Tekes“, což v turečtině znamená „klášter“. Griva sloužila jako klášter až do roku 1807, kdy ji Ali Pasha přestavěl během obléhání Lefkas Townu na pevnost.

Nejzajímavější pevností na ostrově je pevnost Santa Maura. Byla postavena na začátku 14. stol. na popud Giovanna Orsiniho. V jihovýchodní části ostrova stojí kaple Santa Maura, která před mnoha stoletími nedala jméno pouze této pevnosti, ale rovněž i celému ostrovu. V r. 1479 pevnost obsadili Turci a popravili stovky Lefkad'ánů. V r. 1485 zde byl postaven aquadukt, který přiváděl vodu přímo do pevnosti. Zbytky této stavby je stále možné si prohlédnout v Yiře, severozápadní části ostrova. V době okolo r. 1700 Benátčané získali ostrov zpátky a celou pevnost zrenovovali. Pečlivost jejich stavařských prací je možno doložit tím, že žádné dosavadní zemětřesení nezanechalo na pevnosti ani šrám. Pevnost má tři linie obrany. První z nich se skládá z velkých kamenných bloků, které chrání pevnost z ostrovní a pevninské části. Druhá linie obrany

sestává ze sedmi bašt a dělostřeleckých střílen. Zde se v minulosti nacházely rovněž studny a soukromé obytné domy spolu se dvěma kostely. V pevnosti byly také tři školy, řecká, katolická a vojenská. Třetí a poslední částí obrany byla vnitřní pevnost. Zde byly rezidence hodnostářů, nemocnice, studny, kasárna a prachárna. Pevnost Santa Maura kontroluje přístup z pevniny na celý ostrov, a proto to byl vždy první cíl každého vnějšího útoku.

Za britské okupace se z jižní části pevnosti stal hřbitov. Po sjednocení Řecka r. 1864 byla pevnost odzbrojena. Ke katastrofě došlo 30. března r. 1888, kdy chytla prachárna a vybuchla. Výbuch zničil všechny vnitřní budovy včetně kostelů. V r. 1891 byl kostel Santa Maura obnoven a na jedné z bašt byl postaven maják. V následujících letech byla pevnost Santa Maura používána opět jako vojenský prostor. V r. 1922 se nádvoří stalo útočištěm uprchlíků z Malé Asie, kteří zde byli nouzově ubytováni po celých deset let. Během druhé světové války byla pevnost dvakrát bombardována. Nyní se každoročně v srpnu během folklórního festivalu na vnitřním nádvoří konají některá představení.

Když vstupujeme do města od mostu, přímo před námi je náměstí se třemi sochami literátů: Aristotela Valaorita, Angela Sikeliana a Lefkadia Hearn. Pokud se z tohoto náměstí vydáme ulicí Dörpfelda, dojdeme na náměstí St. Spyridona. Toto náměstí bylo pojmenováno podle poblíž stojícího kostela. Návštěvníci si určitě povšimnou, že kostely na Lefkadě mají zcela jiný charakter než ty na pevnině. Lefkaské kostely jsou podlouhlé a nízké, vchod se nachází většinou na straně kostela a chybí jim byzantské kopule. Toto není jediný rozdíl. Lefkaské kostely, stejně jako kostely na ostatních jónských ostrovech, pocházejí z doby benátské a jejich architektura je proto silně ovlivněna italskými vzory.

To pozorujeme i při vstupu do kostela, kdy interiér je dekorován ikonami v západním stylu. Ikony jsou namalovány malíři tzv. lefkaské školy. Ikony s ortodoxními motivy jsou přímo ovlivněny renesancí, kterou tradiční řecká škola odmítla. Kostel Agios Spyridon je v současné době v soukromých rukou, takže je problém ho navštívit. Byl postaven v 17. stol. a je to jedna z nejzajímavějších církevních staveb na ostrově. Nejcennější je stěna mezi chórem a lodí, která byla vytvořena dřevorytcem Groppem ze Zakynthu. Na témže náměstí se nachází také lidové muzeum, které je otevřeno ráno a večer, vstup je volný. Muzeum má ve své správě Sdružení Orfeus, založené r. 1937 za účelem podporovat intelektuální a umělecký rozvoj na Lefkadě. Tento spolek založil rovněž velice známou taneční skupinu zabývající se jónskými lidovými tanci. V muzeu jsou čtyři místnosti. Můžeme zde vidět sbírku starých map z let 1687 - 1850, staré fotografie s motivem pevnosti a panenky v lidových krojích. Dále je zde místnost se starými farmářskými

mi nástroji a tkalcovským stavem starým přes 200 let. Je zde také možné vidět sbírku zdobených nožů. Jedna místnost byla přetvořena na typickou lefkaskou ložnici. Každý koho zajímá, jak se na ostrově původně žilo, by měl toto muzeum navštívit.

PLÁŽE

ZÁPADNÍ POBŘEŽÍ

Gira - pláž u Lefkas Town, která je výjimečná tím, že se na ní nacházejí zbytky větrných mlýnů.

Milos - pláž u Agios Nikitas. Je přístupná lodí z přístavu nebo je možné se tam dostat pěšky po cestě, která začíná po pravé straně v horní části Agios Nikitas u jedné z taveren, kde je malá cedulka.

Kathisma - pláž se nalézá asi 2 km od Agios Nikitas. Jedná se o pláž z drobných kamínků. Kathisma měří na délku asi 1 km a poblíž pláže je taverna. Je zde také možno si zapůjčit slunečníky a lehátka.

Kalamitsi - překrásná pláž, je vzdálená asi 4 kilometry po silnici z vesnice stejného jména. Je to ideální místo pro chvíle samoty. V dolní části silnice je další odbočka, a to na pláž Avali. Zde je možno, na rozdíl od Kalamitsi, zajít i do malé taverny na jídlo.

Egremni - jedna z nejkrásnějších pláží ostrova. Odbočíte na ní za vesnicí Athani. Je to překrásná pláž, která je dlouhá cca 2 km. Střídají se zde písčité a oblázkové oblasti. Na první pohled zaujme mořská modř kontrastující s bílými vápencovými skálami. Na pláži se nachází rovněž půjčovna lehátek a slunečníků společně s malým barem. Jediným problémem by se mohlo někomu zdát asi 500 schodů, které je nutno zdolat od parkoviště na pláž.

Gialos - další pláž poblíž vesnice Athani. Odbočka leží na pravé straně při vjezdu do vesnice. Na pláži se nachází půjčovna lehátek a slunečníků a taverna.

Porto Katsiki - nejznámější pláž ostrova a podle některých i ta nejkrásnější. Pojedete přes Athani, až se dostanete na odbočku na Porto Katsiki. Vzhledem ke své oblíbenosti je to i jediná pláž, kde se platí parkovné. Rozhodně stojí za to jí vidět.

JIŽNÍ POBŘEŽÍ

Vassiliki - centrální pláž je hojně využívána surfaři. Je zde možnost projet se na vodních lyžích, ringu či na banánu. Kdo chce, může si vypůjčit i surf.

Agiofilli - nejhezčí pláž v okolí Vassiliki. Je možno se tam dopravit lodkou, či pěšky z přístavu ve Vassiliki (asi 45 min.) podél pobřeží po šotolinové cestě.

Mikros Gialos - hezká pláž na východním pobřeží, kousek od Porosu.

ZAJÍMAVÁ MÍSTA

AGIOS NIKITAS

Je půvabná rybářská vesnička, která se choulí v zeleni mezi útesy na západním pobřeží ostrova. V Agios Nikitas na Vás dýchne kouzlo pomalu již zapomenuté romantiky, kterou podtrhuje ještě dochovaná stará část s hlavní třídou, kde najdete obchody i občůdky a klasické řecké taverny. Největší předností je však požitek z koupání v azurově zelených vodách s jemnými oblázkovými plážemi. Pláž Pefkoulia a Milos patří k nejkrásnějším na ostrově. Přístup na pláž Milos usnadňuje motorová loďka, která denně vyplouvá z přístavu. Blízkost hlavního města ostrova Lefkas (asi 13 km) a pravidelné autobusové spojení umožňuje častou návštěvu největšího města ostrova.

VASSILIKI

Je centrem jižní části ostrova. Nachází se ve stejnojmenné zátocce, která je známa především mezi milovníky windsurfingu či katamaránů díky skvělým povětrnostním podmínkám. Můžete zde najít také poštu, mnoho občůdků a dalších zajímavostí.

Z Vassiliki pravidelně jezdí trajekt na sousední ostrovy Kefalonii a Ithaku. Ačkoliv není noční život ve Vassiliki nijak rušný, přesto zde najdete mnoho vynikajících taveren, barů, kaváren či diskoték.

POROS – MIKROS GIALOS

Je další velmi atraktivní místo, které můžete na Lefkadě navštívit. Vesnička je situována na strmém kopci a dýchne na Vás svou neopakovatelnou krásou. Je vzdálena pouze 28 km od živého turistického centra Nidri, ale sama zůstala turismem téměř nezasažena. Ve vesničce můžete najít zříceninu věže a lisovnu oliv, obojí ze 4. stol. Příjemnou procházkou se dostanete ke kapli umístěné na vrcholku kopce. Nedaleko této kaple je nádherný výhled na zátoku s pláží Mikros Gialos. Tato skvělá pláž je také největším lá-

kadlem pro návštěvníky této oblasti. Moře zde hraje všemi odstíny modré a tyrkysové a příjemný kontrast s bílými oblázky pláže a okolní zelení olivových stromů je nezapomenutelný. V létě na pláži najdete taverny a „kafeniony“. Můžete si zde pronajmout slunečník, lehátko, vodní šlapadlo a vodní lyže.

KLÁŠTER FANEROMENI

byl založen v polovině 17. stol. a byl v soukromém vlastnictví až do r. 1760. Dvakrát vyhořel a do dnešní podoby byl přestavěn na konci 19. stol., architektonicky nese známky zakyntoského stavebního stylu. V klášteře je zřejmě nejcennější ikona, která nese název „Má paní“, a pochází z 19. stol. Nyní v klášteře Faneromeni bydlí pouze jeden mnich, který se o celé místo stará. Toto místo je velmi známé mezi poutníky, kteří zde slaví každoročně svátek Svaté trojice. Klášter Faneromeni se nachází na kopci, odkud je krásný výhled na město Lefkas Town s přilehlou pláží Yira.

MYS DOUKATO

- nachází se na nejnižším výběžku ostrova. Je známý rovněž pod jmény Nira, Kavos tis Kyras či Kavos Lefkatas. Toto místo je jedno z nejznámějších na celé Lefkadě. Jeho minulost sahá až do antiky. Již Homér se zmiňuje o „bílých útesech“ tohoto mysu a dokonce sem umísťuje jeden z možných vstupů do Hádovy říše, poněvadž mnoho námořníků zde našlo svou smrt. Kolem r. 1200 př.n.l. se na tomto místě konalo obětování bohům a duchům bouře. Později, kolem r. 400 př.n.l., byly nevinné oběti nahrazeny kriminálníky, kteří ale dostali malou šanci na záchranu. Před vhozením do hlubin byla oběť polepena perím a na tělo kriminálního připevněni živí ptáci. To mělo alespoň trochu ulehčit tvrdý dopad na hladinu z výšky kolem 60 m. Na moři dále čekaly čluny a pokud nešťastník přežil, byl vyloven a ušetřen. Apollón byl mimo jiné také patronem všech mořeplavců. Proto zde byl v antice na jeho počest vystavěn chrám, který byl velice známý po celém Řecku. Každé jaro se u tohoto chrámu konal duchovní svátek, kterého se účastnili i poutníci ze vzdálenějších krajů.

Místo je známé také tím, že mnoho lidí se zde rozhodlo skoncovat z důvodu nešťastné lásky se svým životem. Podle antických mýtů byla bohyně Afrodité první, kdo skočil do hlubin moře, aby zapoměla na milovaného Adonise, jehož smrt je navždy oddělila. Do 6. stol. n.l. lze podle různých básní a zpěvů soudit, že těchto skoků z nešťastné lásky zřejmě přibývalo. Podle legendy na tomto místě ukončila svůj život také básnířka Sapphó.

Sapphó, největší básnířka antické doby, byla nazývána „desátou múzou“. Je to právě ona, která tento mys proslavila. Podle ní také nese jeden ze svých názvů „Kavos tis Kyras“ což znamená „mys paní“. Sapphó se rozhodla skoncovat svůj život poté, co mladík Faón neopětoval její horoucí lásku. O této legendě vypráví starořímské mýty a rovněž i Byronovo dílo Childe Haroldova pouť.

Dnes však již nenajdeme po Apollónově chrámu ani stopy. Na jeho místě byl postaven maják jako výstraha všem lodím před nebezpečnými útesy. Od majáku je krásný výhled na zapadající slunce a rovněž i na břehy ostrovů Ithaka a Kefalonie.

KARYA

- vesnička ve vnitrozemí ostrova. Každý rok, začátkem srpna, se zde koná tradiční lefkaská svatba. Karya je ale především známa pro svou ruční tvorbu, která není nikde jinde k vidění. Jedná se především o tzv. karyjskou krajku. Tu je možno ve vesnici samozřejmě zakoupit. Obchody s ní jsou označeny „Kendimata“. V Karyi se nalézá rovněž Muzeum krajky.

ST. GEORGE SKAROUS MONASTERY

- klášter se nalézá v blízkosti vesnic Kollyvata a Alexandros. Je to jeden z nejstarších klášterů na ce-

lém ostrově. Byl založen pastýří před r. 1500. Stojí na západní straně horského masívu Skaros. Před r. 1928 byl tento klášter největším místním vlastníkem půdy, kterou však poté rozdělil mezi rolníky. Poslední mnich tohoto kláštera zemřel r. 1964. Na zdech kláštera se nacházejí cenné malby z r. 1620.

ENGLOUVI

- je to nejvýše položená vesnice na celém ostrově (730 m.n.m.). O Englouvi je známo, že se zde pěstuje nejkvalitnější čočka na celém ostrově. Poblíž Englouvi se nachází strážní věž z doby ranně románské. Podle legendy se zde za doby perzekuce křesťanů ukrýval a byl zabit biskup Donatus, na jehož počest byla na kopci postavena kaple nesoucí jeho jméno (St. Donatus Chapel). V této kapli se každoročně koná oslava, kdy část vypěstované čočky je uvařena ve velkém hrnci a poté snědena. Na sever od Englouvi, vysoko na kopci, je další kaple jménem Agios Ilias.

NIRIKOS

- 2 km na jih od hlavního města se nacházejí zbytky antického města Nirikos. Nirikos bylo okolo 2. tisíciletí př.n.l. hlavním městem celého ostrova. Prosperitu tehdejšího města dokládají zbytky kyklopských zdí a oblouků, pozůstatek vodní nádrže, aquaduktu a divadla. Vše bylo objeveno archeologem Dörpfeldem. Zemětřesení a zanedbávání ze strany osadníků však zavinily, že dá nyní velkou práci pozůstatky mezi domky a poli vůbec nalézt.

NIDRI

- jde o první městečko, které začalo na ostrově s turistickým ruchem. Nyní je to místo, kde jsou soustředěny služby spojené s turismem. Hlavní třída je lemována obchody a směnárny. Nidri je také proslulé nespočetnými zlatnickými krámy. Podél přístavu je spousta taveren a restaurací s mezinárodní kuchyní.

Podle archeologa Dörpfelda to bylo právě Nidri, kde Homérův Odysseus měl svůj palác. Při vykopávkách byly objeveny stopy z doby helénské (1900 - 1550 př.n.l.): např. hroby s množstvím pohřebních předmětů, nádoby atd.

Z Nidri se nám rozprostírá pohled na celou zátoku a okolní ostrovy: Sparti nalevo, Madouri uprostřed a Onassisův ostrov Skorprios v pozadí.

VODOPÁDY

- nachází se poblíž vesničky Rachi, která leží cca 2 km od Nidri. Můžete se také orientovat podle modré cedule s nápisem „waterfalls“. Pokud jedete autem, zaparkujete na malém parkovišti u malé vodárny, a poté půjdete pěšky asi 15 min. až k vodopádu.

SYVOTA

- zátoka Syvota se pyšní těmi nejlepšími rybími tavernami na celém ostrově. V zátocce se nachází množství těchto taveren a spolu s kluby tvoří jednu z možností, jak si užít letní večer

EVYIROS

- pokud sjedeme po silnici na jih od vesnice Marantochori dostaneme se do Evghirosu. Tato vesnice je známá především svou jeskyní Hirospilia, kde archeolog Dörpfeld našel stopy z neolitické doby. Jeho nálezy jsou umístěny v malém muzeu v Nidri.

TRADICE A FESTIVALY

Tradice na Lefkadě mnohé vypovídají o charakteru místních obyvatel. Všechny slavnosti na ostrově jsou doprovázeny festivaly. Pro Lefkadany to znamená především tanec, zpěv a velké množství jídla a vína. Tradice a festivaly se stále drží nejen na venkově, ale i ve městech.

FESTIVAL JAZYKA A UMĚNÍ

Nejdůležitější necírkevní svátek na Lefkadě je Festival jazyka a umění. Pořádá se v létě po dobu již dlouhých třiceti let. Prvních deset dní je zasvěceno jazyku ve všech jeho podobách. Probíhají zde přednášky, diskuse a semináře. Druhých deset dní je věnováno folklóru. Taneční skupiny z celého světa se již každoročně sjíždějí na tento festival a stírají tak hranice mezi Řeckem a blízkými sousedy, jako je Bulharsko a Makedonie, ale i vzdálenějšími zeměmi jako Rusko, Izrael a Senegal.

NOVÝ ROK

Mladí i staří obyvatelé Lefkady hrají na silvestrovský večer karty, což má podle tradice zaručit štěstí

v nadcházejícím novém roce. Zajímavá je novoroční slavnost na Lefkadě. Na nový rok se všichni shromáždí na náměstí a za zvuku orchestru do sebe vzájemně strkají a snaží se zasáhnout druhé zeleninou. Rybáři dotáhnou s rachotem své rybářské lodky na náměstí. I ostatní se snaží být co nejvíce hluční, koulí například barely po silnici, chraští řetězy a podobně. V dřívějších dobách chodily ženy na náměstí nabírat ze studní „tichou vodu“. Tu pak musely za naprostého ticha donést domů. Všichni v domě, kteří se „tiché vody“ napili, měli po zbytek roku zajištěnou lásku a štěstí.

FESTIVAL EPIPHANY

Při festivalu Epiphany se celé město shromáždí na nábřeží na slavnosti žehnání vody. Poté, co kněz hodí do vody kříž, ostrované namočí větévky s pomeranči do vody. Jedna z požehnaných větévek je umístěna na ikonu v kapli a pomeranče z ostatních větévek jsou účastníky slavnosti snědены.

VELIKONOCE

Velikonoce jsou pro Řeky nejdůležitějším církevním svátkem. V dřívějších dobách na Velký pátek zdobily dívky katafalky květinami a existovala soutěž o nejlépe vyzdobený kostel. „Procesí“ na Velký pátek se datuje do benátských časů. Procesí začíná v kostelích ve stejný okamžik a účastníci procesí se setkávají na hlavním náměstí. Zdraví se pokřikem. Procesí z každé farnosti má svůj vlastní pokřik. Na náměstí se drží krátká mše doprovázená městským orchestrem a chorálem, který zpívá místní sbor. Ráno na Velikonoční pondělí zvoní všechny zvony a městský orchestr hraje v ulicích. Hospodyně vyhadzují z okna nepotřebnou keramiku a nádobí jako „pomstu za ukřižování Ježíše“. Velikonoční neděle je den, kdy se schází celá rodina a společně jedí a pijí. Samostatným obřadem je rožnění ovce, které přechází až do Velikonočního pondělí.

SVATBY

Svatby mají pro obyvatele ostrova stále velký význam. Dnes samozřejmě v důsledku modernizace některé tradice pomalu vymírají, ale svatby jsou stále velmi důležitou složkou místního života. V současnosti můžete tradiční svatbu každoročně vidět v její plné kráse dne 11. srpna ve vesničce Karya.

Páry byly seznamovány „dohazovači“. Po sepsání takzvané „sousedské dohody“, a v případě jejího odsouhlasení, vypukla v domě ženicha celonoční oslava. Při odchodu ze slavnosti dostávali budoucí příbuzní od ženicha dary. Následující neděli přinesl ženichův otec zasnubní prstýnky a dohodlo se přesné datum zasnub.

Zásnubní oslava se nazývala „symadouria“ nebo také „označovací slavnost“. Zlatý šperk, který byl předán nevěstě, na ní měl zanechat „označení“. Běžně používané šperky byly prsten, náušnice, přívěsky a brože všech typů. Všechny dary byly dány do koše, překryty šátkem a mladá dívka donesla koš do nevěstina domu. Poté bylo domluveno datum svatby. Přípravy se s blížícím termínem svatby umocňovaly, nevěsta chystala vlnu, kterou měly být vycpány matrace, peřiny a polštáře. V úterý a ve středu týden před svatbou se pekli speciální chléb, ve čtvrtek se vycpávaly matrace vlnou a v pátek se „počítala“ nevěstina výbava a připravila se k převozu do nového domu. V sobotu ráno se dělalo oficiální pozvání na svatbu, dva muži chodili od stavení ke stavení a zvali všechny na svatbu. Na oslavu byli poraženi dva až tři kozlové a vykrmené tele. Povinností vesnice bylo uklidit, čistě zamést a umýt ulice, kterými půjde svaatební průvod.

V neděli od velmi časného rána se oblékala nevěsta i ženich. Nebylo to vůbec jednoduché, klasický oblek „Romaika“ měl nejméně tisíc detailů, které musely být přesně umístěny. Na obřad do kostela jela nevěsta na koni. Po obřadu vypukla oslava, která trvala tak dlouho, dokud vydrželi lidé. V pondělí ráno probíhal takzvaný „obřad studny“. Nevěstini noví příbuzní s nevěstou odešli ke studni nebo k fontáně a nesli s sebou noční košili, kterou měla nevěsta na sobě o svatební noci.

V sobotu po svatbě šli novomanželé do kostela, kde po obřadu dostali kytici místních květin. Po návštěvě kostela novomanželé odešli k nevěstiným rodičům na první návštěvu po svatbě.

HOMÉROVA ZÁHADA – LEFKADA NEBO ITHAKA?

Spojování Lefkady s Homérovou Ithakou je stále předmětem akademických rozepří. Básník umísťuje Ithaku mezi ostrovy: Ithaku, Sami a Duliche. Ale který ostrov je jaký? A je mezi nimi i ostrov Lefkada? Problémem zůstává, že v minulosti byla Lefkada součástí pevniny. Kanál oddělující Lefkadu od pevniny byl podle antického historika Straba vykopán Korintány až 650 let př.n.l. Je také ale možné, že jedině co Korintáné udělali, je že pouze vyčistili již existující kanál od naplavenin.

Rozepře, která začala již v antice, ožila znovu na konci 19. stol., kdy Heinrich Schliemann vykopal na základě Homérových eposů města Tróju a Mykény.

Proto se začali historikové více zajímat i o to, jestli se podle eposů nedá objevit i rodný ostrov Odyssea a jeho palác. V r. 1878 začal Schliemann důkladněji prozkoumávat moderní Ithaku. Jeho nálezy, ač chabé, ho utvrdily v tom, že antická a moderní Ithaka je jeden ostrov. Ale jeho asistent Dörpfeld, který pokračoval ve vykopávkách podpořen Homérovými básněmi, se domníval, že právě Lefkada je bájný ostrov Ithaka. Odysseův palác umístil nedaleko Nidri, kde začal se svými vykopávkami.

I když bylo provedeno mnoho pokusů o umístění mýtické Ithaky, žádnou z teorií se doposud nepodařilo prokázat pomocí archeologických důkazů.

OKOLNÍ OSTROVY

KEFALONIE

Kefalonie - leží mezi ostrovy Lefkada a Zakynthos. Je největším a nejhornatějším ostrovem Jónské oblasti. Nejvyššími horami jsou Ainos (1,628 m), Kokkini Rachi, Atrios, Megovigli. Skládá se ze dvou poloostrovů - Paliki a Erissis. Hlavní město ostrova - Argostoli na poloostrově Erissis - bylo po velkém zemětřesení v roce 1953 moderně přestavěno. Druhé největší město ostrova je Lixouri na poloostrově Paliki.

V nížinách, převážně na východním a západním pobřeží, se pěstují citrusovníky, ovocné stromy, olivovníky, vinná réva a zelenina.

Podle mytologů je Kefalonie pojmenovaná podle Athéňana CEPHALUSE, který nešťastnou náhodou zastřelil svou ženu při lovu a potom se uchýlil na tento ostrov hledat útočiště. Jiný zdroj zase říká, že jméno pochází od antických lidí známých jako Cephaloňané.

Na Kefalonii můžete spatřit mnoho zajímavých a nádherných míst, jako třeba

Katavothres - mořské mlýny, kde mořská voda neustále mizí v hlubokých děrách. Jsou vzdáleny asi 2,5 km od hlavního města Argostoli. Výzkumy ukázaly, že voda opět vyvěrá na východním pobřeží ostrova v městečku Sami (cca 20 km).

V této oblasti naleznete také otočný maják Agios Theodoros který byl postaven Brity v roce 1820. V roce 1953 byl zničen zemětřesením a později znovu postaven podle starých plánů.

Nedaleko od břehů Koutavoské laguny můžeme spatřit antické Krane se zbytky starých zdí a pozůstatky Demeterova dórského kláštera.

Jihozápadně od Sami je jeskyně Sv. Gerasima, patrona tohoto ostrova, který zde žil jako poustevník.

Jižněji od města můžete navštívit pláže Platys a Makrys Gialos, pláže plně vybavené vším, co patří k turistickým oblastem (lehnátka, slunečníky, vodní sporty, restaurace, bary,...).

ZAKYNTHOS

Ostrov Zakynthos, nazývaný také Zante, je třetí největší, druhý, nejpočetnější a zároveň nejjižnější Jónský ostrov. Nachází se asi 16 km jižně od ostrova Kefalonie, 17,5 km západně od Peloponéského poloostrova a přibližně 300 km západně od Athén. Jeho zeměpisná poloha usnadňuje cestování na ostatní ostrovy a dokonce i na pevninu. Nedaleko na Peloponésském poloostrově se nachází město Olympia, kolébka olympijských her. Díky své poloze je ostrov ideálním výchozím místem spojujícím velká řecká města jako např. Patras a Atény.

Zakynthos se skládá z 6 oblastí:

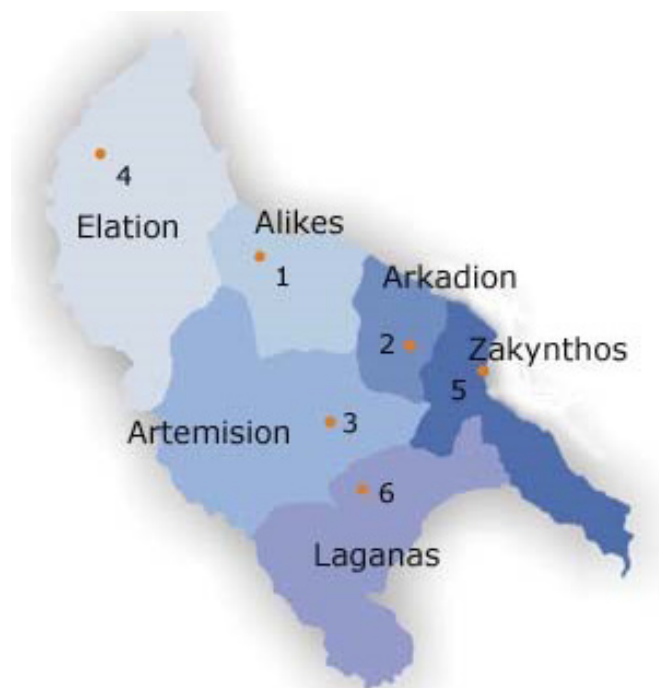
1. **Alikes**
2. **Arkadion**
3. **Artemision**
4. **Elation**
5. **Zakynthos**
6. **Laganas**

Ostrov Zakynthos je téměř trojúhelníkového tvaru se dvěma zelenými hornatými výběžky, které zasahují do moře a vytvářejí tak záliv Laganas. Borovicemi pokryté hory nalezneme spíše na severu ostrova, zatímco střed je v mírném pásmu a je porostlý bujnou vegetací. Z plodin se zde pěstuje především vinná réva, olivovníky, mandlovníky a sezónní zelenina. Vybrat si můžeme z mnoha písčinych pláží omývaných šumící vodou. Květiny všech druhů vyplňují každý kousíček volného prostoru a vzduch je nasycen vůní, která tolik učarovala návštěvníkům tohoto ostrova. Slunečné počasí po většinu roku a dobrá úroveň místních komunikací usnadňují cestování po ostrově. Mezi známá letoviska patří Argassi, Alikes, Pianos, Tsilivi, Vassilikos, Garakas, Porto Roma a nejznámější Laganas. Na plážích v Laganas, Vassilikos a Gerakas kladou svá vejíčka ohrožené mořské želvy Caretta-caretta.

ITHAKA

Ithaka je malý ostrůvek s bohatou historií. Již v mytologii proslula jako ostrov, na němž vládl Homérův hrdina Odysseus. V Odyssei je hodně odkazů na ostrov, který se stal zdrojem inspirace pro řadu básníků. Ve scénérii úžasné přírody se krása moře spojuje s krásou zelených údolí a hor a vytváří těžko popsatelnou magickou atmosféru.

Hlavním městem Ithaky je město Vathy (Hluboká). Vathy je tradiční městečko, rozkládající se u zátoky, která svírá ve své náruči malý ostrov Lazareto, opevněný dvěma benátskými hrady. Zde se nachází také

jedno ze dvou archeologických muzeí ostrova, kde jsou exponáty mykénské a korintské architektury. Ve městě najdete také Etnografické muzeum, historický archív s cennými rukopisy z doby benátské nadvlády a kulturně vzdělávací středisko s knihovnou a divadelním sálem.

Perachori – jediná vesnice v jižní části Ithaky. Leží na svahu pohoří, odkud je krásný výhled na zátoku a její okolí.

Za zhlédnutí stojí také dřívější hlavní město Paleochora, kde si můžete prohlédnout trosky středověkých budov a kostelů, v nichž jsou překrásné fresky z byzantské doby.

Severně od hlavního města Vathy můžete navštívit jeskyni Nimf (Mamarospilja), která je velmi zajímavá z archeologického hlediska. Zde podle legendy schoval Odysseus dárky Fajánů. U zátoky Dexa leží Homérův přístav Forkinu, kam Fajanové údajně uložili spícího Odyssea, když jej ve své lodi dopravili na rodnou Ithaku. Dále je nádherná zátoka Aetos, u níž najdete krásnou pláž. Malý přístav u zátoky spojuje Ithaku s Kefaloníí.

Na vrcholu kopce se nacházejí zdi antického města Alalkomenu. Podle legendy zde byl postaven Odysseův palác, a proto je toto místo nazýváno místním obyvatelstvem Odysseův hrad. Po horských svazích Niritu se dostaneme do kláštera zasvěceného Pania Kathariotissa, která je považována za ochránkyni ostrova. Je to místo s mohutnou zvonící a zajímavý výhledem na přístav a celý ostrov.

Anogi, jedna z nejstarších vesnic severní Ithaky, nabízí krásný panoramatický výhled na ostrov. Kolem vesnice jsou všude balvany (menhiry), nejvíce jich najdeme v Arakli a Kavellari, na okraji vesnic. Nádherný je také kostel Kimsi Theotoku s velmi zajímavou vzácnou zvonící, který pochází z 12. stol.

Mezi další krásné vesnice ostrova patří: vesnice Levki, kde najdeme kostely se vzácnými ruskými a byzantskými ikonami a vesnice Plathritias s domky v tradičním eptanissově slohu. V blízkosti se také nachází Homérova škola a pramen Melanidros. Tato místa jsou z archeologického hlediska velmi zajímavá. Nejsevernější vesnice ostrova je vesnice Exogi, odkud je nádherný pohled na zátoku ostrova Afales. Stavros patří mezi velké vesnice, které leží v severní části ostrova. Na náměstí je bysta Odyssea a archeologické muzeum, v němž jsou vystaveny exponáty ze severní Ithaky z doby mykénské a korintské. Z vesnice dojdeme do malebného přístavu Stavru, zátoky Polis na jejímž okraji je jeskyně Loizu. Směrem na východ vede cesta do Frikes, Homérova přístavu.

Projíždíme-li báječnými zátokami s půvabnými plážemi Limenia a Kurvulia, najdeme zde několik pobořených mlýnů. Nakonec sestoupíme k přístavu Kioni, který je jedním z nejmalebnějších přístavů ostrova, kam míří jachty z celého světa. Obec je skvěle položena u romantické zátoky, která se vyznačuje tradiční architekturou. Vpravo od přístavu jsou vidět pozůstatky domů, kde do revoluce 1821 bydlel velký hrdina Giorgios Karaiskakis

MADOURI

Nejblíže položený ostrov, který leží přibližně 800 m od pobřeží Lefkady. Je hustě zalesněný a nachází se zde dům básníka Aristotela Valaoritise. Tento ostrov je bohužel v soukromém vlastnictví a tak není možné ho navštívit.

SCORPIOS

Další ostrov v soukromém vlastnictví, veřejnosti volně nepřístupný. Leží asi 3 míle od Nidri (1 míle = 1,61 km) a je proslulý především díky osudům svých majitelů, Onassisově rodině. Vztahy místních obyvatel k Onassisově rodině jsou různé – na jedné straně nepochybně skýtá pracovní příležitosti a peníze městu (mnoho lidí pracovalo a stále ještě pracuje na ostrově), ale na druhé straně naprosto znemožnil rozvoj turistického ruchu. Použil veškerých svých vlivů, aby se zde nerozvíjel turistický ruch a aby zde byl zachován klid a soukromí. Teprve po smrti Aristotela Onassise mohou místní obyvatelé rozhodovat o svém osudu.

MEGANISSI

Velikost tohoto ostrova se odráží i v jeho jméně – Meganissi znamená v překladu „velký ostrov“. Nachází se asi 4 míle jihozápadně od Nidri a je to především rybářský ostrov. Okolním světem zatím ještě není příliš zasažen. Místní obyvatelé jsou velmi přátelští a pohostinní k návštěvníkům ostrova.

Trajektem z Nidri se dostanete do malebného přístaviště pod Spartochori. Cesta nahoru do vesnice je velmi úzká a točitá, autem velmi těžko přístupná. Druhá zastávka je ve Vathi, pěkné vesničky rozložené kolem přístaviště. Je to klidné místo s vynikajícími rybími tavernami. Asi 1 km na jih od Vathi je vesnička Katomeri s úzkými alejemi a s jedinou benzinovou pumpou na ostrově. Navzdory její izolaci je Katomeri neočekávaně rušné a živé místo. Večer se zaplní kavárny a ulice lidmi, což vytváří velice příjemnou atmosféru.

Vydáte-li se z Katomerie na východ, minete benzinovou pumpu, dostanete se k úzkému a tichému zálivu Atherino, který slouží jako kotviště jachet. Další cesta z Katomerie vede do Spartochori (4 km), největší vesnice ostrova s bludištěm alejí. Na západ od Spartochori vede cesta na pláž Agios Ioanis (4 km), která doplňuje síť silnic na ostrově. Ve zbytku ostrova nejsou silnice, všude jsou už jen pěšiny.

Turisty asi nejvíce zaujme Daimonas nebo jeskyně Papanikolis na jihozápadě ostrova, v níž po kapitulaci Řecka v dubnu 1941 byla ukryta ponorka PAPANIKOLIS, která sloužila jako základna proti okupantům.

